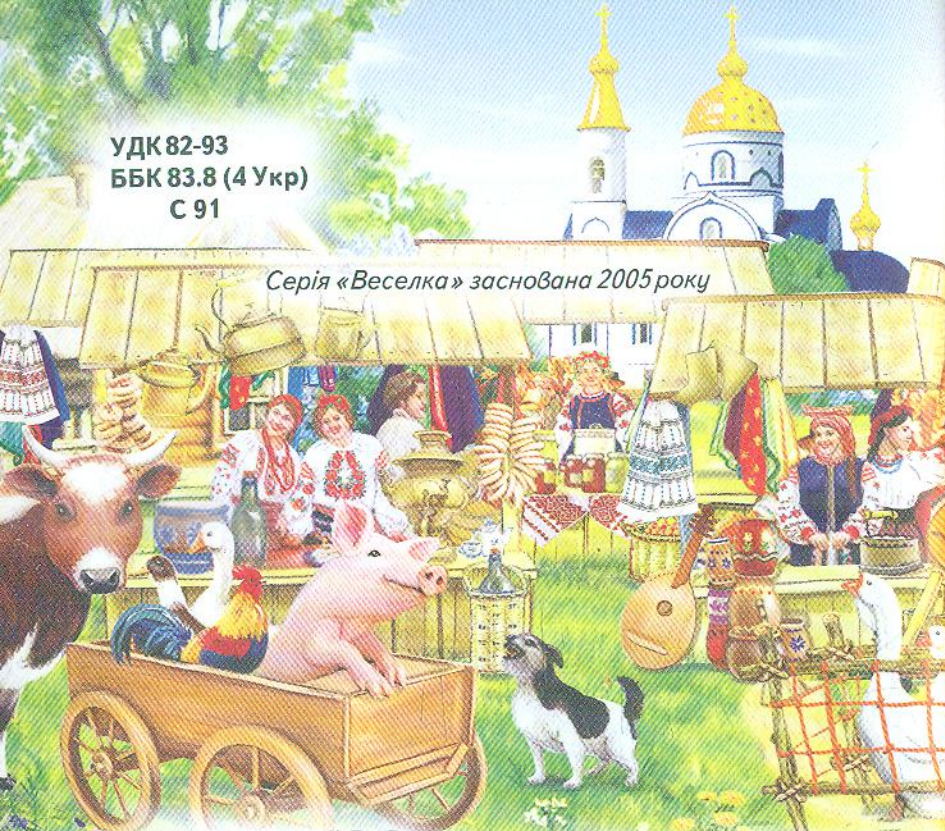

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)
С 91

Серія «Веселка» заснована 2005 року

Сухомлинський В. О.

С 91 Горіхи для білочки: Оповідання, казки. — Х.: Белкар-книга, 2024. — 64 с.: іл. — (Веселка).
ISBN 978-617-7403-48-6

«Ви живете серед людей. Кожен ваш вчинок, кожне ваше бажання позначаються на людях... Робіть так, щоб людям, які оточують вас, було добре», — писав відомий український педагог і письменник Василь Олександрович Сухомлинський.

Твори Сухомлинського формують у дітей найголовніше — людяність. Вони вчать маленьких читачів відрізняти гарні вчинки від недобрих, бути чемними, поважати старших, захищати менших.

Для дітей молодшого шкільного віку.

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)

ISBN 978-617-7403-48-6
ISBN 978-966-1694-51-3 (серія «Веселка»)

© В. Сухомлинський,
спадкоємці, 2023
© Белкар-книга, макет,
художнє оформлення, 2024

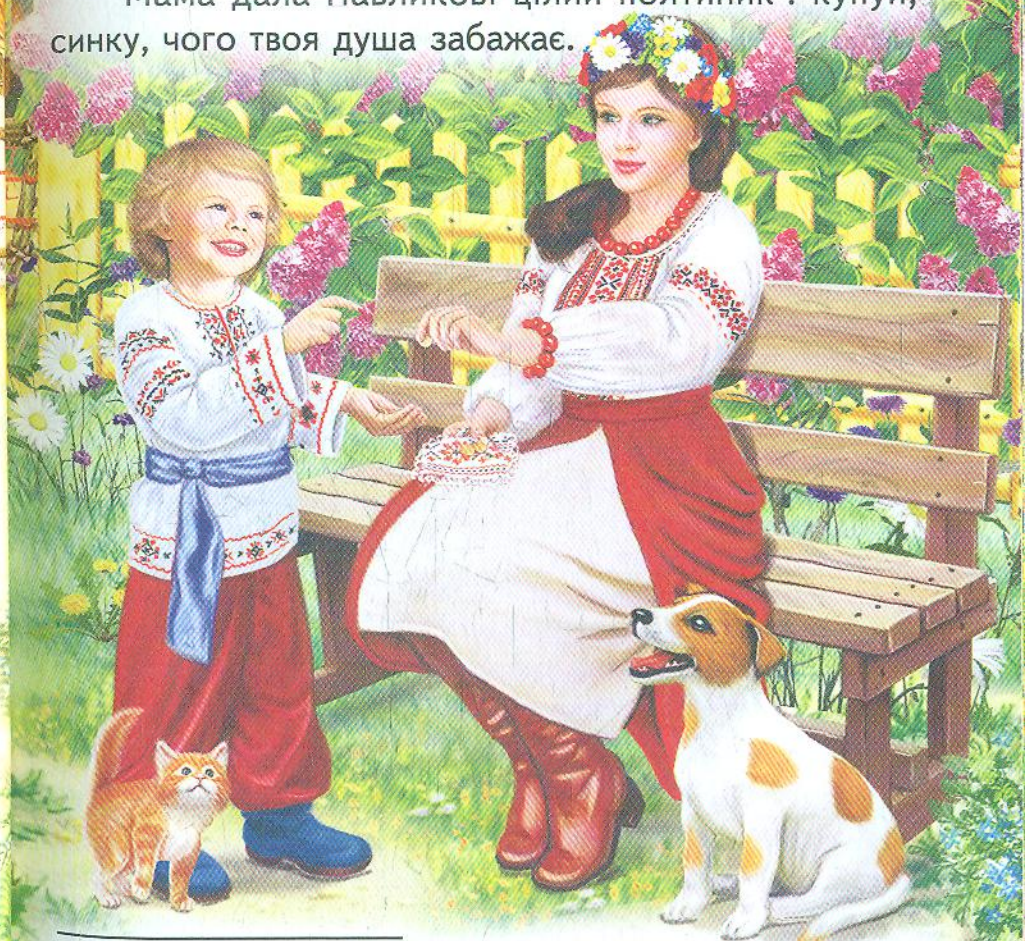
ГОРІХИ ДЛЯ БІЛОЧКИ

Раз на рік, у травні, у селі Василівці збирається великий ярмарок. Приїжджають сюди люди з далеких міст і сіл, ставлять намети, розкладають свій славний товар.

Ярмарок — велике свято для всіх селян Василівки, а для дітей особливо.

Прокинувся Павлик на світанку. До школи сьогодні не йти — неділя. Увесь день можна гуляти на ярмарку.

Мама дала Павликові цілий полтиник*: купуй, синку, чого твоя душа забажає.

* Полтиник — 50 копійок. У ті часи у полтинника була значно більша купівельна спроможність, ніж зараз.

Затиснув Павлик у руці полтиник і попрямував на ярмарок. Яке тут багатство, чого тут тільки немає! Хлопчик, мов зачарований, дивився на цукерки в барвистих папірцях і на білі пишні бублики, на коржики й на цукрових півників, на пшеничних коників і прозорих жайворонків... Він зараз же хотів потратити свій полтиник, але подумав: «Ну, куплю я щось одне, а скільки ще залишиться солодких речей, про які потім і думати не можна буде... Ні, зачекаю, нікуди вони від мене не дінуться — ні цукерки, ні бублики, ні цукрові півники, ні пшеничні коники із солодкою шкіркою...»

Павлик гуляв ярмарком, переходив од ятки до ятки і радів: чимало гарних речей, що тут продаються, він може купити...

Так проходив він до полудня, передчуваючи втіху...

Аж ось побачив білочку в клітці, а поруч маленьку яточку, у якій продавались горіхи. Білочка із цікавістю поглядала на всіх, хто підходив до клітки. Павлик подивився їй в очі, і вони видалися йому сумними. Він підійшов до яточки й купив на весь полтиник горіхів.

Горіхи були дуже дорогі, заморські, на полтиник їх пішло небагато.

Павлик підійшов до клітки й висипав усі горіхи білочці. Вона зараз же взялася їх лущити, поглядаючи на хлопчика. Павлик довго стояв перед кліткою — поки білочка полушила всі горіхи.

Коли чоловік, що продавав білочку, відчинив дверцята й повикидав шкаралупи, Павлик зітхнув і пішов додому. Уже сутеніло.

Дома він сів біля вікна й заплакав.

— Чого ти плачеш, Павлику? — питає мама.

— А навіщо він посадив її в клітку?

ПО ГРИБИ

З вечора третьокласник Федько зібрався в ліс по гриби. Мама приготувала йому кошик і плащ: раптом дощ піде.

Ранок був туманний. Федько пішов у ліс, де, говорили, росте багато білих грибів. Він пройшов уже з кілометр, але жодного гриба не побачив.

«Невже так і не знайду жодного гриба?» — подумав хлопчик.

Він ходив годину, дві, три. Грибів не було.

У Федька на очах виступили сльози. Він вирішив не повертатися до вечора. Нехай ніхто не побачить, що він такий невдаха.

Раптом він зустрів Оленку, свою однокласницю. У неї був повний кошик білих грибів.

— Як же це ти жодного гриба не знайшов? — здивувалася дівчинка.

Федько нахилив голову. Йому було соромно.

Оленка взяла у Федька кошик, поставила його на землю і відсипала зі свого кошика половину грибів.

Вони разом пішли додому.

ВЕСЕЛКА В КАМІНЧИКОВІ

Мишко побачив на дворі бездомне цуценя. Воно здалося йому потворним. Цуценя відчуло хлопчиків настрій і кинулося тікати. Мишко схопив палицю, погнався за цуценям і вдарив його.

Цуценя заскавчало, побігло ще швидше й сховалося в кущі. Мишко хотів наздогнати, щоб ще побити, але спіткнувся й забив пальця. Глянув під ноги — камінчик. Підняв його, вітер — і враз він засяяв веселкою.

Зачудований небаченою красою, Мишко присів на траву. Роздивлявся камінчика, крутив його, і щоразу веселка грала новими відтінками.

Мишко притиснув до серця дивну знахідку й подивився навколо. Світ йому тепер видався зовсім інший. Небо, раніше блякле й безбарвне, стало блакитне, на зеленій травичці з'явилася квіточка дивовижної краси, село, що потопає в зелених садах, просто казкове.

Цуценя, яке сховалося в кущах, викликало в Мишка щемкий жаль. Хлопчик побачив його сумні, наполохані очі й мало не заплакав. Він узяв цуценя на руки, пригорнув до себе й поніс додому.

У повітці Мишко розстелив стареньку ковдру, поклав на неї цуценя й поставив перед ним тарілку з молоком. Цуценя довірливо горнулося до хлопчика і тремтіло.

Хлопчик час від часу виймав із кишені камінчик і радісно усміхався.

